

Lyrikk

En Lyrisk stafett

I denne lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten. Velkommen og lykke til!

Tone Skjerven – lagleder

Kjære Bjørg
og Utpostens lesere.

Først takk til deg Bjørg for utfordringen som jeg gjerne tar imot. Artig å høre fra deg igjen, det er lenge siden sist.

Min utfordrer lengter mot Nord (vi har ledige stillinger!!) og viser det med Rolf Jakobsens dikt, og jeg vil følge opp med nok et dikt fra nord.

Ettersom jeg er oppvokst i landsdelen og har dype røtter her, vil jeg gjerne benytte anledningen til å komme med en hyllest til kystkvinnen. Vår lokale skald Torbjørn Nilssen har her laget et flott dikt som rører ved oss alle som har vårt hjerte og vårt virke her oppe.

Jeg vil i denne sammenheng anbefale boka «Feskarbonden og andre kvinfolk» med vår nåværende sosialminister Guri Ingebrigtsen som redaktør. Denne gir et innblikk i slitet og det livet som kystkvinnen levde og viser at diktet som følger er godt forankret i den virkelighet som var på kysten for ikke så altfor mange år siden.

Utfordringen går til en lyrikkinteressert «kulling» på kull 75 fra studietiden i Tromsø, som jeg forøvrig heller ikke har hørt noe fra på lenge, nemlig Bente Thorsen i Oslo.

Kystkvinnen

Du møtt ho på øyan og inne i fjordan,
der ho ha sett verke i strevsomme år.
Du såg ho så ofte med børtre og bømme
på hållka i treklompa vinter og vår.
Ho styra i huset, ho styra i fjøsen,
ho stelte med ungan og vaska og strauk.
Med blåfrosne fingra om sigden – i fjæra –
ho satt og skar tang om dæ snya og fauk.

Med dyvåte tangsekka oppover bakkan
sleit ho seg fram – sjøl om veien va bratt.
Når stormen fôr med både taktro og lekta –
du fannj ho på taket i svartaste natt.
Ho ordna med klean til käljn og til ungan.
Når de for til Lofoten græt ho en tår.
Bøyd over «falkista» tenkt ho så ofte:
«Skå tru om de alle kjem heimatt i år?»

I daga og måna – når käljn va på fesje,
låg ansvaret tungt på så liten en kropp.
Om ryggen han krøktes, og arman de værka
ho streva og sleit – og ga aldri opp.
Når lisjungen låg der i vogga med feber,
ho satt attme vogga i natta så lang.
Og handa – så mjuk – tørka tåran av kinnet,
og bane fekk kvile på mora sitt fang.

På framtofta satt ho og rodd – i en færing
i medvind og motvind så mangan en gong.
Når de segla i bidevind – satt ho i sjydrefset
søkkvåt med skautet i neven og song.
Og no e ho borte, og songen ha stilna,
og huset og fjøsen ha råtna ned.
Men leita du godt – kanskje finn du et trekørs
med små bokstava og: «Hvil i fred»

Her ha ho sett verke, – her fekk ho si grav.
Ho fekk ingen bauta – her «utmed hav».
Men eg bøy mitt hode og minnes ho Mor.
Og vind' lyse fred der kor villrose gror.

Torbjørn Nilssen (ikke utgitt)